

Заю-баю

(Л. Толстой)

Заю-баю живееше край селото. Като се стъмни, той дигна едното си ухо, позаслуша, после дигна и другото, помърдна мустаките си, помириса и се изправи на задните си крака.

Скок-скок-скок — заскачка той по дебелия сняг. Пак се изправи и почна да се оглежда. Наоколо нямаше нищо, освен сняг. А снега беше натрупан на преспи на преспи, и се белееше като захар. Над главата на Зая димеше пара и през нея той сжгледа големите светли звезди.

Заю искаше да мине през шосето и да отиде до познатото му гумно. Но той чу, че там скърцаха шейни, пжрхаха коне.

Заю-баю се сви до пжтя. След шейните крачеха селяни с дебели кожуси, с нахлупени калпаци. Лицата им едвам се виждаха. Брадите, мустаците, веждите им бяха бели — покрити сжс скреж. Из устата им димеше пара. Кснете — и те бяха побелели от скреж. Те се напжваха, мжк-неха шейните, скриваха се из ямите на пжтя и отново сякаш изплуваха из тях. Селяните им подвикваха и ги шибаха с камшиците. Двама старци вжрвяха отдире, след шейните, и единия разказваше на другия, как му откраднали коня.

Когато шейните заминаха, Заю се изправи, прескочи шосето и затича кжм гумното. Кучето на пжтниците го видя. То лавна и се спусна след него. Заю припна по преспите. Снега беше корав и го оджржа, а кучето почна да пропада в преспите и се спре. Тогава и Заю се спре, изправи се, постоя тжй изправен, поогледа се наоколо и тржгна полека кжм гумното. На пжтя си той срещна други два заяка. Тримата се подгониха, после